

Sygnatura akt VIII C 1053/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) J. K. w K.

przeciwko P. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 287,00 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1053/19

UZASADNIENIE

Powód (...) J. K. w K. w pozwie z dnia 7 września 2017 roku skierowanym przeciwko P. P. (aktualnie K.), złożonym w Sądzie Rejonowym w Kielcach, wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 615 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 600 zł od dnia 16 kwietnia 2008 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 15 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwana, jako student studiów niestacjonarnych drugiego stopnia na kierunku (...), zobowiązana była do ponoszenia opłat za zajęcia dydaktyczne na warunkach przewidzianych umową. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku, o którym mowa wyżej i nie zapłaciła VI raty w wysokości 600 zł za zajęcia w roku akademickim 2007/2008. Poza w/w kwotą na dochodzoną należność składa się koszt wezwania do zapłaty – 15 zł.

Powód, powołując się na uchwałę

SN z dnia 21 października 2015 roku (III CZP 65/15), wskazał ponadto,

iż w sprawie znajduje zastosowanie 10-letni termin przedawnienia.

(pозew k. 4-5v.)

W dniu 26 września 2017 roku Sąd Rejonowy w Kielcach wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 17)

Nakaz ten pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości oraz wniosła o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego. Pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, iż VI rata opłaty za zajęcia dydaktyczne podlegała uiszczeniu do dnia 15 kwietnia 2008 roku,

a zatem roszczenie w tym zakresie uległo przedawnieniu w dniu 15 kwietnia 2011 roku. Ponadto pozwana podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej.

(sprzeciw k. 34-37)

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy w Kielcach stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do tut. Sądu.

(postanowienie k. 48-49)

W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik powoda uzupełniająco wyjaśnił, iż powództwo w sprawie zostało wytoczone przed datą wydania przez Sąd Najwyższy uchwały w sprawie III CZP 74/17.

(pismo procesowe k. 64-64v., protokół rozprawy k. 70)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 września 2007 roku P. P. (aktualnie K.) zawarła z powodem umowę o warunkach i zasadach odpłatności w Akademii (...) w K.. Zgodnie z umową uczelnia zobowiązała się do prowadzenia zajęć na wybranym przez pozwaną kierunku – Pedagogika, pozwana była natomiast obowiązana uiścić na rzecz uczelni czesne, które w roku akademickim 2007/2008 wynosiło 3.600 zł. Płatność czesnego rozłożona była na 6 rat płatnych w terminach: 15 września, 15 października, 15 listopada, 15 lutego, 15 marca, 15 kwietnia. W wypadku uchybienia terminowi płatności powód był uprawniony do naliczania odsetek ustawowych.

(umowa k. 7-7v., okoliczności bezsporne)

Pozwana nie zapłaciła VI raty czesnego za rok akademicki 2007/2008 wymagalnej do dnia 15 kwietnia 2018 roku. Decyzją z dnia 7 sierpnia 2008 roku dziekan powodowej uczelni skreślił pozwaną z listy studentów z powodu niedokonania wpłat związanych z tokiem studiów.

Pismami z dnia 31 października 2013 roku, 3 lutego 2014 roku i 4 kwietnia 2017 roku powód wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia.

(decyzja wraz z dowodem doręczenia k. 8-8v., wezwanie do zapłaty wraz z kserokopią przesyłki k. 9-9v., 10-10v., 11-11v., wykaz zaległości k. 13, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła należności dochodzonej przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 roku, III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 roku,

I CSK 653/09, Lex).

Podniesiony przez P. P. (aktualnie K.) zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie o zapłatę należności w postaci opłat za naukę bez wątplenia jest roszczeniem majątkowym. Zgodnie z art. 118 k.c. w brzmieniu obowiązującym na datę zawarcia przez strony umowy, jeżeli przepis szczególny inaczej nie stanowi, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W omawianej sprawie znajduje jednak zastosowanie przepis szczególny, a mianowicie art. 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (ustawa ta znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie na mocy art. 264 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w myśl którego, umowy ze studentami, o których mowa w art. 160a ustawy z dnia 27 lipca 2015 roku, zachowują moc; do umów tych stosuje się przepisy art. 160a tej ustawy), zwanej dalej ustawą, który stanowi, iż roszczenia wynikające z umów dotyczących opłat za studia przedawniają się z upływem 3 lat. Sąd nie podzielił tym samym stanowiska strony powodowej, że w odniesieniu do tego rodzaju roszczeń, co dochodzonych na gruncie niniejszej sprawy, mających swoje źródło w umowie uregulowanej w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym, należy stosować ogólny 10 - letni termin przedawnienia wynikający z art. 118 k.c.

Zagadnienie przedawnienia opłat za studia niestacjonarne pozostawało sporne zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie sądów powszechnych. W ocenie Sądu wątpliwości istniejące w powyższym zakresie rozwił jednak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 8 grudnia 2017 roku (III CZP 74/17, Biul. SN 2017/12/5) w treści której stwierdził, że art. 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku - Prawo o szkolnictwie wyższym, który wszedł w życie w dniu 1 października 2014 roku, określa trzyletni termin przedawnienia roszczeń o opłatę za studia, wynikających z umów o warunkach odpłatności za studia, a art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1198 z późn. zm.), przewiduje, **usuwając występujące w tym względzie wątpliwości**, że w takim samym terminie roszczenia te przedawniały się też przed wejściem w życie art. 160a ust. 7 Prawa o szkolnictwie wyższym; tym samym wyłączone jest stosowanie w związku z wejściem w życie art. 160a ust. 7 Prawa o szkolnictwie wyższym normy intertemporalnej wyrażonej w art. XXXV pkt 2 p.w.k.c. Tym samym Sąd Najwyższy odstąpił od poglądu wyrażonego w powołanej przez powoda uchwale z dnia 21 października 2015 roku (III CZP 67/15, OSNC 2016/10/116), iż do przedawnienia roszczenia o opłatę za studia określoną w umowie zawartej na podstawie art. 160 ust. 3 ustawy w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw, miał zastosowanie dziesięcioletni termin przewidziany w art. 118 k.c., dostrzegając tym samym, iż treść art. 32 ustawy nowelizującej jest jednoznaczna i wyraża intencję ustawodawcy, który zamierzał uregulować termin przedawnienia wszelkich roszczeń uczelni dotyczących opłat za studia, w tym roszczeń wynikających z umów zawartych przez dniem 1 października 2014 roku.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia, które w sprawie stało się wymagalne w dniu 15 kwietnia 2008 roku, w którym powinno zostać zapłacone. Należność ta uległa zatem przedawnieniu,

albowiem z przedmiotowym powództwem powód wystąpił dopiero w dniu 7 września 2017 roku. Przedawnienie należności głównej oznacza przedawnienie należności ubocznych, w tym przypadku odsetek ustawowych naliczonych od niezapłaconych opłat za nauczanie.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, aby takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. Powód nie wykazał również, aby pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać, by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c.

Mając na uwadze powyższe rozważania, przedmiotowe powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości, na które złożyły się: koszty zastępstwa radcowskiego w stawce minimalnej – 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.